

Akikért a harangok szólnak

Megvalósult minden idők legnagyobb költségvetésű magyar filmes produkciója, a *Hunyadi*, aminek legnagyobb hibái abból adódnak, hogy a készítők nem igazán tudták eldönteni, melyik a fontosabb: a történelmi hűség vagy a mítoszteremtés. Mindezek ellenére a *Hunyadi* az első olyan kortárs magyar történelmi-kosztümös alkotás, aminek az összképe egyáltalán nem ad okot a szégyenkezésre.

Pedig az utóbbi években igencsak megszorodtak a történelmi témájú magyar filmek és sorozatok (*Aranybulla*, *Hadik*, *Most vagy soha!*, *Tündérvár*), melyekkel szemben sokan méltatlankodtak, az állami támogatáson kívül a propagandisztikus jellegük, mondanivalójuk kiütötték egyeseknél a biztosítékot.

A magyar származású **Robert Lantos** sztárproducer nevével fémjelzett, nemzetközi koprodukcióban készült sorozat egyértelműen kimagaslik a fent említett történelmi témájú próbálkozások közül. Lantos és a showrunnerek, **Lengyel Balázs** (*A vektor*, *Lajkó – cigány az úrben*), valamint **George Mihalka** (*A szállító* sorozatváltozata, *A cég*) vállaltan a nemzetközi

piacot vették célba, a *Hunyadi* pedig mindent tud, amit egy szélesebb közönség elvárhat egy történelmi sorozattól.

Felhozatal pedig van, ha körülnézünk a nemzetközi piacon. Az ezredforduló után sorra érkeztek a történelmi szériák kábeltévére, majd streaming platformokra (*Spartacus*, *Róma*, *Borgiák*, *Az utolsó királyság*, *Outlander*, *Vikingek*), de a sokak elsőszámú kedvence, a *Hunyadi*hoz hasonló jellegű (kardozós-szexelős) sorozat, a *Trónok harca* is fontos előkép, illetve félúton van a másik végétől, azaz a körülbelül egy évtizede térhódító útjukra indított török szappanoperáktól.

Ebből kifolyólag a **Bán Mór** regényeit feldolgozó *Hunyadi*-sorozat készítőinek le voltak fektetve az alapok. A sorozatnak mind a színvilága, mind a kompozíciói a külföldi példákat juttatják a néző eszébe, mint ahogyan a történetvezetés is.

A filmsorozat több szálon futó történet, melyekben van idő bemutatni a főbb szereplőket: láthatjuk a címszereplő felemelkedését, a törökök terjeszkedési szándékait, politikai machinációkat és szerelmi cselszövéseket. A tízrészes sorozat, melynek cselekménye 1428 és 1456 között fut, első három része a karakterek közötti dinamikák-

ra fókuszál, majd a negyedik résztől válnak élesebbé a diplomáciai összecsapások. Mindezeket a történéseket csata- és szexjelenetek színesítik, amik próbálják fenntartani a néző figyelmét.

Onnan indul a történet, hogy Hunyadi János (**Kádár L. Gellért**) egy határ menti küldetése során megismeri és beleszeret Brankovics György szerb fejedelem (**Rade Šerbedžija**) lányába, Marába (**Törőcsik Franciska**), aki a politikai játszmák áldozatává válik, mivel apja eladja őt II. Murád török szultánnak (**Murathan Muslu**), hogy megmentse népét a megszálló csapatoktól. Mara így Drinápolyba kerül, ahol a szultán ágyasaként próbál a kíméletlen, de mégis emberséges Murád bizalmába férkőzni, azt remélve, hogy ezzel szülőföldjének is segíthet valamilyen formában.

János mindeközben megismerkedik Szilágyi Erzsébettel (**Rujder Vivien**), akivel hamar szerelmi viszonyba bonyolódik, a nagytekintélyű Zsigmond király (**Gálffi László**) pedig igyekszik kormányozni a birodalmát. A fő konfliktus eleinte az, hogy mennyire kell félni a töröktől, és mit kellene tennie az uralkodónak a királyságot kelet felől fenyegető oszmán ellen. Hunyadi,

küldetéstudatos hősként, természetesen a fegyverkezést javasolja.

A fő politikai manipulátor azonban Cillei Ulrik (**Fekete Ernő**), a király sógora, aki unokatestvérén, Borbálán (**Ónodi Eszter**) keresztül próbálja a saját körein belül tartani a hatalmat. Ennek érdekében pedig megkérdőjelezhető eszközöket és igazán alávaló taktikákat is bevet. Mindehhez kapunk még egy II. Vladot (**Nagypál Gábor**), a havasalföldi fejedelmet, aki más irányokból támad a politikai játszótéren, és hobbiból élve húzza karóba ellenségeit.

A rettentően sűrű cselekményfolyamban egyáltalán nincs időnk nézelődni, talán egy lassúbb tempó igazán jót tett volna a sorozatnak, sőt akár egy plusz évad is elősegítette volna a karakterek szélesebb körű kidolgozását.

Ennek talán legnagyobb kárvallottja a címszereplő Hunyadi János, aki a cselekmény előrehaladtával szép lassan mellékszereplővé válik a róla szóló filmsorozatban. A sok helyszín és az időbeni ugrások miatt vannak olyan részek, amikben Kádár L. Gellért hosszú időre eltűnik, amikor meg felbukkan, akkor sem lesz annyira érdekes, mint például a Cillei Ulrikot remekül megformáló Fekete Ernő és az ő politikai játszmái.

A *Hunyadin* egyértelműen érződik az alkotói odafigyelés és a szakértelem, de elég komoly hátrányt kell még ledolgozni a nemzetközi színtérhez képest, viszont nyilvánvaló előrelépést jelent a kortárs magyar történelmi filmek és sorozatok evolúciójában, és talán érkezhethet idővel a folytatás is.

Lencsar Péter